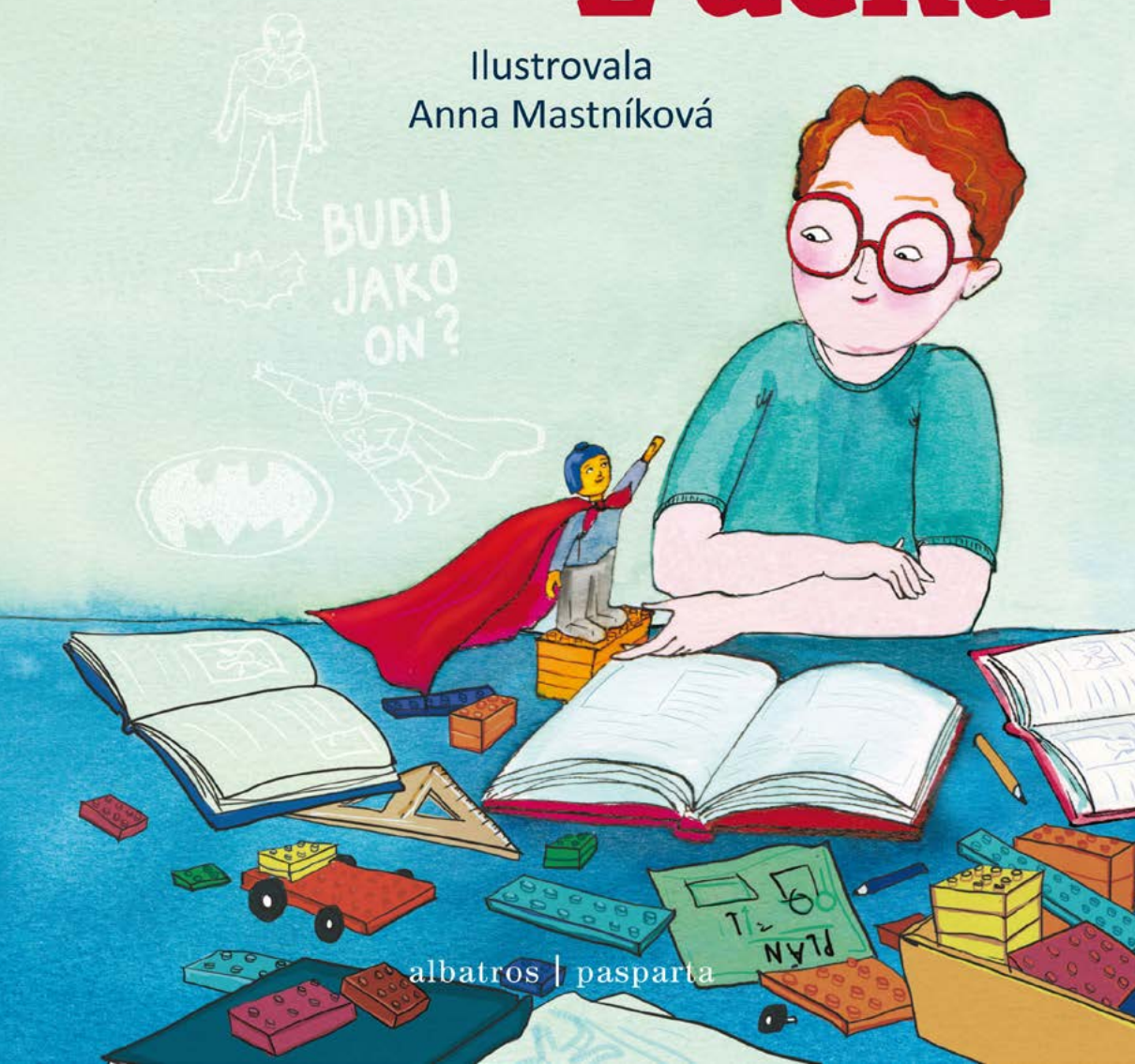

Ivona Březinová JEDEN ZA VŠECHNY,
A KDO ZA TONÍKA?

Ňouma z áčka

Ilustrovala
Anna Mastníková

albatros | pasparta

Ňouma z áčka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Ňouma z áčka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ňouma z áčka

Ivona Březinová

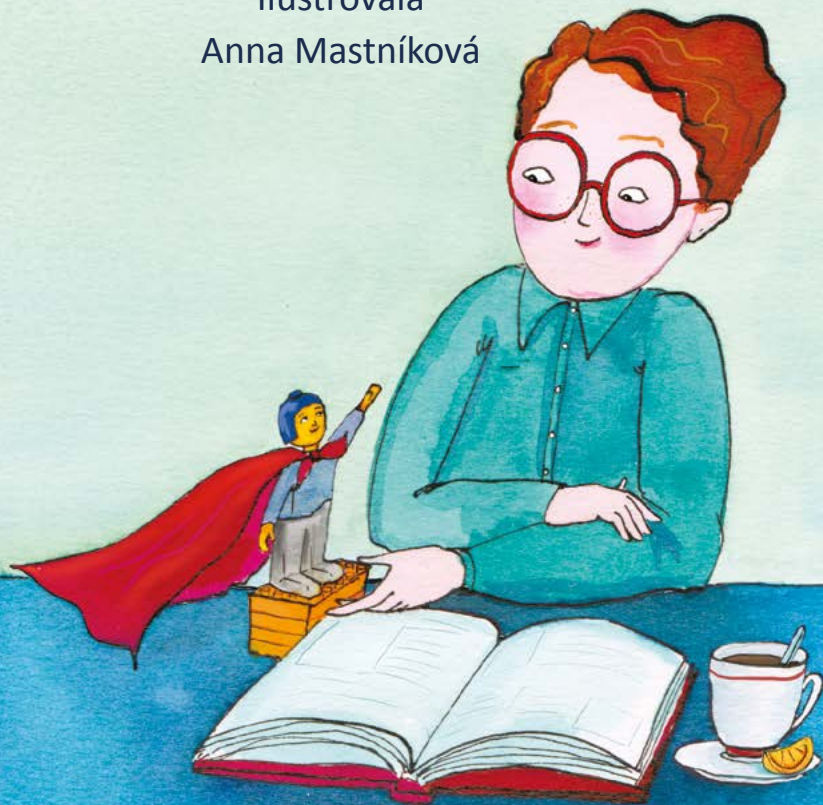
Ilustrovala Anna Mastníková

Ivona Březinová

Ňouma z áčka

Ilustrovala
Anna Mastníková

ALBATROS
PASPARTA

© Albatros, 2018
© Pasparta Publishing, 2018
© Ivona Brezinová, 2018
Illustrations © Anna Mastníková, 2018
Epilogue © Petra Štarková, 2018

www.brezinova.cz

ISBN 978-80-88290-05-6 (Pasparta Publishing)
ISBN tištěné verze 978-80-00-07786-4 (Albatros)
ISBN e-knihy 978-80-00-07809-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07810-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-07808-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Dvě potopy světa

„Kdo to udělal?“ zeptala se přísně paní učitelka.

Pět kluků zarytě mlčelo.

„Tak bude to?“

Toník uviděl, jak se učitelce výhružně zvedlo levé obočí. To zase bude! Kluci to na něj určitě svedou. Klidně by se mohl vsadit.

„Koutečný, paní učitelko,“

ozval se Hanuš.

Maty a Darek okamžitě horlivě pokývali hlavou. Po chvíli se přidal i Áda.

Učitelka pohlédla na Toníka. Pochopitelně nepřikyvoval jako ostatní, ale taky se nebránil. A byl z celé pětky nejvíc mokrá.

„Antoníne?“

„Já...“

„My mu to pomůžeme uklidit, paní učitelko,“ nabídl se Hanuš rychle. „Že jo, kluci?“

„Jasně. Pomůžeme mu.“

Učitelka nervózním pohledem zavadila o hodiny nad dveřmi a vzdychla. Nevěřila, že by za potopu ve třídě mohl Toník Koutečný, ale tahat pravdu z něj nebude. Za pět minut měla mít dozor v jídelně. Nebyl čas. A nechat to na zítra?

To už bude jistě na programu úplně jiná klukovina.

„Půjčte si od paní uklízečky kbelík a mop a celou tu potopu důkladně vytřete. Přijdu si to pak zkontrolovat,“ nařídila a spěšně vyšla ze 4. A na chodbu.

„Tak utíkej pro kbelík, šup, šup!“ zatleskal Maty, sotva za učitelkou zaklapla klika.

„Hele, já s vámi na závody o nejlepšího hasiče nehrál,“ pokusil se Toník ohradit.

„My víme,“ poplácal ho Darek chlácholivě po zádech. „Jenže tobě prostě všechno líp projde. U úči i u uklízečky. Půjčí ti mop, ani nemrkne. Na jinýho by měla řeči. Viš, že nás nesnáší.“

„Protože jste jí do kýblu vylili lahev leštěnky. Schválně.“

„Jo, to bylo dobrý!“ zavýskl Áda. „Celý týden se po chodbách dalo bruslit v ponožkách.“

„Jdi už,“ pobídl Hanuš Toníka. „My ti s tím vytíráním fakt pomůžeme.“

Toník pokrčil rameny a loudavě se vydal k úklidové komoře.

„Proboha, jak to vypadáš?“ zhrozila se maminka, když se vrátil ze školy domů. „Co se ti stalo?“

„Nic.“

„Jak to, nic? Vždyť jsi úplně mokrý!“

„My jsme si s klukama hráli na hasiče,“ zabručel synek neochotně.

„Venku? Ted' v listopadu?“ vytřeštila oči Toníkova máma.

„Ne venku. Ve třídě.“

„Máš rozum? Chceš být zase nemocný? Koukej to ze sebe sundat, já ti napustím horkou vanu,“ strkala syna do koupelny.

Nemocný být Toník nechtěl. Nechal se nahnat do koupele a pak do postele, kde poslušně usrkával horký průduškový čaj, který z duše nesnášel.

Prachomor stál rozkročený na robotickém vysavači, který brázdil podlahu v Toníkově pokoji, a každou chvíli se povážlivě zakymácel. Toník zrovna přemýšlel, že Prachomora uchytí do širší podložky, když se z předsíně ozval maminčin zoufalý výkřik.

„To snad ne! Tondo!“

Toník polekaně vykoukl z pokoje. Copak se asi stalo?

Maminka právě vyběhla z koupelny s náručí ručníků, z nichž se usilovně pokoušela vytvořit podlouhlý ostrov. Tonda vyjeveně zíral na máminy lodičky plující vytopenou předsíní a na svou tenisku, která jako porouchaná bárka uvízla na mělčině poblíž prahu.

„Tys nezastavil vodu!“

„Já... nechtěl.“

„Tys nechtěl zastavit vodu?“ zafuněla maminka, aniž zvedla hlavu od stavby ručnickového ostrova.

Toníkovi došlo, že ostrov má fungovat jako protipovodňová hráz, aby voda nenatekla až do obývacího a nezmáčela koberec. Pak si uvědomil, že nad přeteklou vanou se stále jako křičící racek vznášá mámina otázka.

„Ne. Nechtěl jsem, aby... přetekla vana,“ vysvětloval zajímavě.

„Prosím tě, nebrouzdej se tady a radši znovu zalez do postele,“ přerušila ho máma rozmrzelým hlasem.

Toník schlíple zacouval do pokojíku. Dvě potopy v jednom dni, to je teda nálož! I když za tu první nemohl. Zato ta druhá... Vtom se v zámku dveří ozval šramot.

„Nazdar, rodino!“ zahalekal Toníkův táta.

„Nazdar,“ hlesla maminka neúnavně budující hráz.

„No potěš, co je to tu za bažinu?“ zeptal se táta, když mu pod podrážkami začvachtalo. „Nepřeháníš to už s tím úklidem trochu?“ pohlédl vyčítavě na manželku. „A kde je mlad'och?“

„Toník je v posteli. Doufám.“

„Copak? Ráno jsi mi do telefonu neříkala, že je nemocný,“ po-divil se Toníkův tatínek.

„Čau, tati!“ ozval se Toník provinile škvírou dveří. „Nejsem nemocný.“

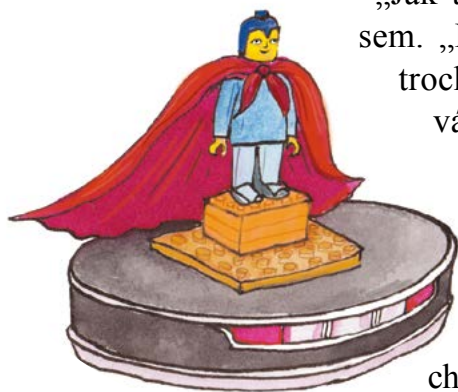
„Ale mohl bys být,“ namítla maminka. „Přišel ze školy úplně zmáčený. A právě...“

„Nežaluj na něj, mamko. On mi poví sám, co všechno zažil, vid'? Týden jsme se neviděli.“

„Ale umyj si ruce,“ zabrbkala paní Koutečná. „Všude jsou teď chřipky.“

Prachomor

Chřípku Toník nechtyl. Zatím, jak zdůraznila maminka. Dokonce z těch dvou potop světa nedostal ani rýmu. Jen přes víkend trochu pokašlával. Jenže i to stačilo, aby ho maminka v pondělí do školy nepustila. Nevadilo mu to. Ani trochu. Seděl ve svém pokoji na koberci a opravoval Prachomora, kterému se pořád nedařilo nepadat z jedoucího robotického vysavače.

„Jak to uděláme?“ mumlal si Toník polohlasem. „Kdybys byl živý, poradil bych ti, abys trochu pokrčil kolena. Tím se líp drží rovnováha. Aspoň táta to říkal. Slíbil, že si v únoru vezme dovolenou a pojedeme na hory. Konečně mě naučí lyžovat, abych prý nebyl takový břídl.“

Toník z hromádky kostek lega vylovil dvě čtvercové destičky, na které Prachomora postavil, aby měl lepší stabilitu.

Nestačilo to. Jak se robotický vysavač rozjel, s Prachomorem to cuklo a skutálel se dolů.

„Co s tebou? Kolena nepokrčíš... hm, musím tě přestavět. Jsi moc vysoký.“

Toník postavíčku sestavil znovu. Prachomor teď měl mnohem kratší nohy i tělo. A dlouhýma rukama se opíral o podložku, takže najednou připomínal spíš nějaké zvíře než udatného bojovníka.

„Tak se ukaž,“ vyzval ho Toník a s podložkou postavil Prachomora na kruhovou plochu vysavače.

Potom stiskl tlačítko a přístroj se rozjel. S Prachomorem to trhlo, ale udržel se. Vysavač nabral trochu na rychlosti, ovšem před skříní se prudce zastavil a změnil směr. Prachomor se zakymácel, na zem však nespadl.

„Jo!“ vykřikl nadšeně Toník. „Ustál to. A já to taky ustojím.“

„Co ustojíš?“ zeptala se maminka, která právě vstoupila do pokoje s miskou nakrájeného ovoce. „Na, potřebuješ vitaminy.“

„Děkuju,“ zahuhlal, protože radši než jablko by si dal nanuk.

„Tak co ustojíš, Toníčku?“ opakovala maminka.

„Ale... všechno. Táta říkal, že pojedeme na lyže.“

„Jestli bude mít čas,“ namítla maminka.

„Bude mít dovolenou. Slíbil mi to,“ odsekl Toník.

Moc nechybělo, a znělo by to až vzdorovitě. Takhle obvykle nemluvil. Maminka překvapeně vzhlédla.

„Vadí ti, že tu s námi přes týden není, vid’?“ pohládila Toníka po hlavě.

„Jo.“

„Víš přece, že to jinak nejde,“ chlácholila ho maminka s povzdechem. „Táta je řidič. A dálkové trasy jsou líp placené.“

„Hm. Půjdu zítra do školy?“

„Když nebudeš mít teplotu...“

„Přihráj!“ křikl Maty na Toníka, ke kterému právě přiletěl míč.

Jenže než se Toník rozkoukal, kde má jakého spoluhráče, o míč přišel.

„Kvůli tobě prohráváme, ty moulo!“ dloubl do něj Áda loktem.

Nebyla to pravda. Jeho tým dneska nehrál dobře, jen to na něj svalují. Jako vždycky. No a co? Toník pokrčil rameny. Proč vůbec tak vyšilují? Je to jenom hra, ne? A všichni přece vědí, že mu košíková moc nejde. Ani vybíjená. Ani fotbal. Ani...

Ozvalo se hvízdnutí a hra se zastavila. Toník se podíval na učitele, jestli ho nechce dát vystřídat. Vlastně dneska vůbec neměl cvičit. Jenže omluvenku od mámy zapomněl ve třídě. A bylo mu hloupé se pana učitele, kterého mají na tělocvik, dovolovat, že pro ni zajde. Radši se nechal postavit na hřiště. Ale připadal si tam jako panák.

Jak by si asi při basketu počínal Prachomor? Měl teď už sice o něco kratší nohy, jak ho Toník představěl, zato delší ruce. Kdyby se narovnal, určitě by házel jeden koš za druhým.

„Tondo! Kam vejráš? Ježiš, to je nemehlo!“ zaúpěl Maty, když Toník zůstal zamyšleně stát uprostřed hřiště a nevšiml si, že hra opět pokračuje.

Rozběhl se a snažil se soustředit. Možná až moc, protože pohledem jako by k sobě míč přitahoval, ačkoliv o to nestál. Tahle přihrávka se nedala nechytit.

„To-ník! To-ník!“ křičely přihlížející spolužačky.

Koš se mu zdál blízko, a tak střelil. Tělocvičnou projel hlasitý ryk.

„Já se pomínu!“ chytl se za hlavu Hanuš. „Ten tůlpas střílí na vlastní koš!“

„Nic si z toho nedělej,“ řekla mu Elza, když si po vyučování v šatně obouval boty, jejichž tkaničky mu někdo schválně zauzloval.

„Z čeho?“ vzhledl nechápavě.

„No, z toho basketu přece. Mně míčový hry taky nejdou.“

„Hm.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ňouma z áčka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.